

fuldstændig paa sit eget Omraade ved i det forsliggeende Tilfælde at forklare den gjældende Lov og udtale, hvad der skal anses for at være Ret; Ingen kan sige Noget derimod, her er den dømmende Myndighed fuldstændig indenfor sin egen Myndigheds Grænse, og den maa Alle respektere; men saa er den bevilgende og lovgivende Myndighed ogsaa berettiget paa sit Omraade, og det er, at ingen Statsudgift kan afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven. Naar nu Lovgivningsmagten ikke gennem Bevillingsmyndigheden vilde skaffe den afslagne Høiesteretsdom Fyldest, men negtede at bevilge et Beløb, som den dømmende Myndighed havde kjendt de Vedkommende berettigede til, saa var der en Konflikt. Hvorledes denne skulde løses, maatte blive den Tids Sag — det er af den Slags vanskelige Spørgsmaal, som man helst maa undgaa at komme til at løse, — men man maa hævde sin Myndighed her. Naar Høiesteret i en Lov har indlagt en anden Mening end den, som Lovgivningsmyndigheden havde tænkt sig skulde ligge deri, saa er Lovgivningsmagten fuldkommen i sin Ret til at give en ny Lov, som klarere og bestemtere udtaler den Mening, den havde villet lægge i den tidligere Lov, men som det havde vist sig, at den dømmende Myndighed ikke vilde anerkjende. Lovgivningsmagten er i et saadant Tilfælde fuldt berettiget til mere klart at udtale det, som den maa antages at have været mindre heldig i at udtrykke som sin Mening i den foregaaende Lov, og det er dette, der er Hensigten med Lovforslaget. Jeg tror derfor, at derved, at Folkethinget har bevilget de Beløb, som efter Høiesterets Forklaring af Loven skulde udredes, har Thinget undgaaet enhver Konflikt; men paa den anden Side synes jeg, at det er rigtigt, forend vi vedtage den næste Finantslov, at vedtage en Lov, som tydelig og klart udtaler, hvad Lovgivningsmagten har troet var udtalt tidligere, hvis vi ikke ville have, at disse Følger skulde blive vedvarende og skulle gaa over fra den Finantslov, som nylig er vedtagen, til følgende Finantslove. Det forekommer mig, derfor, at den ærede Forslagsstiller ikke har Ret i at sige, at, efterat Folkethinget har bevilget disse 6,000 Rd. for det kommende Finantsaar, har Spørgs-

maalet tabt sin Betydning. Jeg finder tværtimod, at Sagen stiller sig saaledes, at man, for at undgaa Sammenstød mellem de to Statsmagter, har det første Aar høiet sig for den afslagne Høiesteretsdom, men at man maa bestrebe sig for for den Tid, der følger efter det nærmeste Finantsaar, at faae Lovgivningsmagtens tidligere udtalte Mening udalt tydeligere og klarere i en ny Lov. Det, at man har høiet sig i den første Finantslov og har gjort Høiesteretsdommen Fyldest, finder jeg staar i fuldkommen god Harmoni med, at man samtidig arbejder hen paa at faae en Lov, der skal gjøre Lovgivningsmagtens Mening klar og tydelig og derved forhindre, at Høiesteretsdommen drager Følger efter sig i flere Aar efter hinanden. Jeg vilde derfor ønske, at de ærede Herrer ikke toge Forslag til tilbage. Jeg ser jo nok, at de have sat „1ste April 1872“, men det er jo meget let at forandre dette til „1ste April 1873“, og det vil være al den Forandring, som Lovforslaget paa Grund af den i den for nylig her vedtagne Finantslov givne Bevilling behøvede at modtage. Og naar de ærede Forslagsstillere ville sige, at vi kunne bide dermed til næste Rigsdagssamling, saa kan det jo være, at Bevillingen da atter vil blive given paa den Finantslov, der da vil være at forhandle, og saa er jo den samme Hindring tilstede — forsaavidt det er en Hindring — som nu foreligger. Men det er jo ogsaa muligt, at denne Sag kunde trække ud næste Gang, saa at det heller ikke i næste Samling blev muligt at faae Loven vedtagen, saa at jeg tror, at hvad man kan gjøre i Dag, skal man ikke opsætte til i Morgen — At Finantsloven behersker alle andre Love, er der vistnok Ingen, som for Alvor vil benegte. Jeg tror slet ikke, at man behøver at dokumentere det paa nogen Maade, thi jeg gad se den, der i Virkeligheden vilde benegte det. Dersom det var Tilfældet, at Finantsloven ikke beherskede alle andre Love, ser jeg slet ikke, hvad Finantsloven skulde til. Naar man siger „Finantslov“, vide vi jo Alle, at det er Fællesbetegnelsen for alle finantsielle Love, hvorved der gives Bevilling. Vi ere ikke gaaede ud fra, at Finantsloven er kun den enkelte